

Fordelingen af disse Midler, og at han ikke har Lov til at fordele dem efter Tykke og Forgødtbefindende. Den Regel, som blev fulgt i den Tid, jeg var Minister, var, at man henvendte sig til Husmandsorganisationerne og anmodede dem om at gøre en Indstilling om, hvordan de Midler i det Aar burde fordeles, og saa fulgte man den. Det, tror jeg, var en ganske god Fordeling.

Jeg har saa endnu kun en enkelt Bemærkning at gøre til den højtærede Landbrugsminister. Han slyngede Mystikkens Toga om sig og nærmede sig til mig i en Tordensky. Men jeg forsikrer den højtærede Landbrugsminister, at jeg blev ikke i mindste Maade bange, der kommer saamænd ikke noget Lyn fra den Sky. Men jeg skal sige i fuldt Alvor til den højtærede Landbrugsminister: Hvis Landbrugsministeren er i Besiddelse af noget Brev eller Dokument af nogen Art eller noget Middel i det hele, som han med Rette kan bruge offentligt til at skade mig med eller skade nogen med, der staar mig politisk nær, maa han endelig ikke tage noget Hensyn, men komme frem dermed. Men jeg maa bede ham om at lade være med at gøre mystiske Hentydninger til Breve eller Dokumenter, som han dog maaske viger tilbage for at bruge offentligt af andre Hensyn end Hensynet til mig.

Landbrugsministeren (*Anders Nielsen*): Det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) udtalte, at jeg tidligere havde været stærk i at beskyldte Husmandsforeningerne for at være partipolitiske Foreninger. Jeg beder ham nævne mig, hvor og hvornaar jeg har beskyldt de danske Husmandsforeninger for at være partipolitiske Foreninger. Nej, det, jeg har gjort, er, at jeg har bebrejdet de Herrer fra radikal og socialistisk Side, at de vilde behandle Husmandsforeningerne som partipolitiske Foreninger, som politiske Vælgerforeninger. Det er noget andet. Ogsaa det ærede Medlem hævdede altsaa for sig som naturligt og rigtigt, at man fortsatte ad den Vej, som man har været inde paa hidtil. Jeg trøster mig til, at det vil møde Modstand herefter. Jeg gentager, hvad der er hævdet af den jydsk Forenings Formand, der tilmed er de samvirkende

Foreningers Formand, at Partipolitik skulde disse Foreninger ikke beskæftige sig med, og det samme er hævdet af den sjællandske Formand.

Jeg skal dernæst gøre en Bemærkning angaaende Lotterioverskuddet. Jeg synes, at vi burde have været forskaanede for at spille Tingets Tid med en Diskussion om noget, der ikke er. Der er intet Overskud at fordele, og der er derfor ingen Anledning til at strides om, hvordan det skal fordeles. Jeg har sagt — og jeg gentager det, og saa turde det maaske være Afslutning paa denne Sag —, at i det Øjeblik, der foreligger for mig Overskudsbeløb til Fordeling, fordeler jeg det under mit Ansvar og i Overensstemmelse med de Forudsætninger, der forelaa for os i Fjor, da vi behandlede dette Spørgsmaal. Skulde jeg ud over det trænge til Raadgivning, skal jeg søge den, og jeg vil rimeligvis søge den hos de samvirkende danske Husmandsforeninger. Andet har jeg ikke at sige, og det var det, jeg sagde i Finansudvalget. Det er en selvfølgelig Ting, at saaledes er min Stilling.

Saa var der Slutningsreplikken. Det ærede Medlem sagde, at hvis jeg er i Besiddelse af noget Dokument, hvormed jeg kan skade ham, og som egner sig til Offentliggørelse, skal jeg endelig ikke afholde mig fra at skade ham ved dette Dokument af et eller andet Hensyn — jeg ved ikke, hvilket Hensyn det var, det ærede Medlem mente, der kunde være bestemmende for mig til at lade være med at skade ham med dette Dokument. Jeg har ikke nogen Sinde haft til Hensigt at skade det ærede Medlem mere, end det ærede Medlem skader sig selv i denne Sag. Det, der foreligger, er en Udtalelse fremsat overfor den højtærede tidligere Konseilspræsident, bestemt i sidste Instans for hans Landbrugsminister. Det blev omtalt i Fjor under Debatten her i Salen vedrørende Husmandsbevillingerne, og hvad dermed stod i Forbindelse. Det gav Anledning til, at der blev holdt et Møde i Finansudvalget, hvor jeg læste op en lang Skrivelse, der var tilstillet det ærede Medlem i hans Egenskab af Konseilspræsident til videre Befordring til hans Landbrugsminister, en Skrivelse, om hvilken Brevskriveren havde erklæret, at den maatte